

[Aksel Møller.]

dette land, med hvilke vi samarbejder om forsvarsopgaverne, klamrede den højtærede forsvarsminister sig til sin egen opfattelse. Han havde nu engang bidt sig fast i, at genindkaldelser måtte være afgørende for en tidssvarende forsvarsordning, og så stærkt lagde han vægt på dette synspunkt, at han i sin redegørelse af 5. august nærmere begrundet det — jeg vil med formandens tilladelse gerne citere. Den højtærede forsvarsminister siger:

„Det var regeringens opfattelse, at der måtte tilvejebringes en ordning, som ikke alene gjorde det muligt at meddele NATO som et optimistisk skøn, at der i efteråret 1955 ville blive påbegyndt genindkaldelser. Det måtte være en ordning, som sikrede, at genindkaldelserne blev påbegyndt i efteråret 1955“.

Det var altså sikkerheden for, at genindkaldelser i det hele taget kunne påbegyndes i efteråret 1955, som var den saglige motivering for den højtærede forsvarsminister til at foretage sit egenmægtige skridt mod den militære sagkunds-kabs råd på det pågældende tidspunkt. Men så underligt formede det sig for den højtærede forsvarsminister, at papiret, hvorpå den redegørelse, som han gav offentligheden, var duplikeret, næppe var blevet tørt, før den således afgivne erklæring bortvejredes til fordel for en ny beslutning, en beslutning, der går ud på, at disse tilsikrede genindkaldelser, som den højtærede forsvarsminister netop lagde vægt på at sikre, skulle udskydes til efteråret 1956.

Finder den højtærede forsvarsminister mon, at hans stilling er holdbar? Hans regering lover at fastholde 18 måneders tjenestetid; det sker efter nøje undersøgelse af den militære sagkunds-kabs opfattelse af spørgsmålet. Derefter opgiver man — jeg ser i denne forbindelse bort fra, at man gør det uden at søge nogen som helst føling eller forhandling med de partier, der i alt, hvad der angik udenrigs- og forsvarspolitik, var indstillet på at yde positiv støtte til den

højtærede forsvarsminister — denne tjenestetid og sætter en anden i stedet, udstyret med genindkaldelser og begrundet med genindkaldelser, begrundet så stærkt, at man siger, at det drejer sig om at sikre genindkaldelserne i efteråret 1955. Og nu erklærer den højtærede forsvarsminister, at 16 måneders tjenestetid vil blive fastholdt og genindkaldelserne udskudt til efteråret 1956!

Den højtærede forsvarsminister har måske en klat tilovers for det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, men jeg er ærlig talt bange for, at hvad der er sket for den højtærede forsvarsminister, er, at det ærede medlem har placeret en torpedo under ham. Sådan kan man vel næsten opfatte, hvad der er sket. Kan en forsvarsminister virkelig overleve alt dette politisk? Har han været udsat for et politisk pres, som hans kolleger af hensyn til det radikale venstre har udøvet på ham? Det ville være en undskyldende omstændighed, men den er ikke afgørende. Eller hører han til dem, som Shakespeare aftegner i et enkelt vers, dem, for hvem beslutningens medfødte ungdomsrodme hensyner mat i gustent overlæg? Jeg tror, det høje ting med interesse vil afvente den højtærede forsvarsministers forsvar under den fortsatte debat.

Må jeg have lov til et øjeblik at beskæftige mig med andre sider af denne sag. Jeg tror, det ville være af meget stor betydning, hvis den højtærede minister i sin redegørelse for de besparelser, regeringen er blevet enig med det radikale venstre om at gennemføre på forsvarsbudgettet, nærmere ville komme ind på besparelsernes virkning og fordeling. Der er i de sidste dage atter i pressen fremkommet artikler om disse forhold. På et enkelt område synes det, som om besparelserne vil komme til at gå ud over et for helheden i forsvaret meget betydningsfuldt radaranlæg. Det er ikke min hensigt nærmere at berøre, hvad der er skrevet herom. Såvidt jeg forstår, er der virkelig tale om manglende radardækning. Måske den højtærede forsvarsminister vil oplyse tinget om, i hvilken udstrækning de besluttede bespa-